

**Ioannis Can||tacvzeni Constantinopo-||litani Regis Contra
Mahometicam || fidem Christiana & orthodoxa assertio**

Johannes

Basileae, 1543

VD16 VD16 J 376

In Librum Ioannis Cantacvzeni Regis Constantinopolitani contra sectam
Mahometicam, Argumentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98189](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98189)

IN LIBRVM IOANNIS CANTACV-
ZENI REGIS CONSTANTINOPOLITA-
ni contra sectam Mahometicam,

ARGVMENTVM.

CHAEMEMIDES quidam uirilem ætatem iam ingres-
sus, homo non ignobilis, & fortunæ splendida, docendi
munus administrabat. Nam & ipse cum patriæ legis, &
omnium quæ ad hanc pertinent æmulus esset, Mahome-
tem & legem illius magnæ omnino æstimationis esse per-
suadere uidebatur. Hic ueræ pietatis iubare excepto, cū
patriam superstitionem condemnauisset, Deum uerum
agnoscit. Ob hoc uero omnibus bonis suis spoliatus, ad piissimum Roma-
norum regem, qui tunc IOANNES CANTACVZENVS erat, confu-
git: quo etiam amice usus est. Cum uero Deus regem ad uitam philosophiæ
Christianæ studiosiorem uocaret, ipse etiam inter regis comites assumptus,
enā cum eo uitæ Monastica inauguratus, mutato nomine Meletius dicitur.
Familiaris regis colloquio tum non parum adiutus est, cum hic nimirum il-
lius informaret animū, & in religione Christiana institueret. Cæterum hæc
humani generis hostem æquo animo ferre, non erat facile. Persam itaq; quæ-
dam armat contra Meletium, cui persuadet ut literis dolosis & uersutis illum
aggrediatur, & impellat ut ueritatē mendacio permutans, ad pristinam reli-
gionem redeat. Meletius autē quamuis cupidissimus esset huiusmodi semet
ipsum scriptis opponere, dicendi tamen facultate destitutus, ad Regem con-
fugit, cui literas offert, & auxilium in imminente concertatione ab illo postu-
lat. Rex itaq; cum uiri institutum approbauisset, certamen suscipiens, Mele-
tio simul & ueritati linguam ceu mutuo dat. Oratio autem, cuius argumentū
erat, epistolam cuius suprà meminimus reuincere, contra Sarracenorum hæ-
resim progreditur, defendens quidē Christianorū dogmata, obiter uero sin-
gulas Sarracenæ hæresis partes percurrens: tū quatuor sermonibus ostendit,
hanc nec ueritati nec sibi ipsi esse consentaneam, utpote quæ ipsa sibi multis
in locis non satis conueniat. Quod autem Mosis simul, prophetarū & Evan-
gelij testimonijs Christianæ religionis mysterium demonstrat, nemini mirū
uideatur, cum & ipsis Sarracenis pro sacrosanctis habeātur, quæ a Mose, pro-
phetis, & Euangelij scriptoribus dicta sunt. Veruntamen eadem hæc contra
Iudeos induci possunt, idq; nō sine ratione. Sarracenis enim non pauca sunt
cum Iudæis communia. Eadem enim apud utrosq; monarchiæ politia, idem
polygamia studium, eadem suillæ carnis abstinētia, idemq; circumcisio-
nis signum. Eodem etiam iure apud utrosq; repudiij libellū proprijs licet da-
re uxoribus: & aliquo uel horum uel illorum defuncto, cōiugem illius frater
ducere solet. Sed ut summatim dicam, non errauisse mihi quispiā uidebitur,
si Mahometis legem confusum corruptumq; Iudaismū dixerit. Quapropter
& Diuus Ioannes in Apocalypsi de lege & gēte hac disserens, ubi quasi per
ænigmata perstringit quæ utrisq; communia sunt, inquit: Dicunt se Iudæos
esse, & non sunt. Adeo ut absurdi nihil fuerit, si communis & eadem
cum illis concertatio sit, qui quā plurima inter se com-
munia obseruant.

Apo. 2.

MVSVMANVS